

Lieve mensen, parochianen, vrienden,

Het is meer dan 30 jaar geleden dat ik deze parochie binnen liep. Toen nog gehuisvest op de Emmastraat. Januari 1992 liep ik door de deur van de oudkatholieke kerk van Alkmaar en ben ik thuis gekomen. Je had me niet willen kennen toentertijd. Ik zie een handvol gezichten uit die tijd en zij zullen dat beamen. Ik was groot, ruim 165 kilo. Grote bek, totaal verknipt en niet van deze wereld. En alles wat ik te horen kreeg was welkom bij monde van wijle pastoor Tol, welkom en kom binnen en ik kwam thuis, ook al besepte ik dat toen nog niet.

Ik kwam terecht op een plek waar ik werd opgevangen. Waar ik welkom werd geheten. Dat was nieuw voor mij en ik kon daar helemaal niet, totaal niet, mee omgaan.

Maar ik kwam in een kring van mensen die blijkbaar in staat waren door die buitenkant heen te kijken en alleen een gewond mens zagen. Een mens die absoluut niet wist wie hij, zij of het was. Die met zoveel bagage, zoveel woede en zoveel weerstand naar binnen kwam dat mensen vreselijk moeten hebben geschrokken. En het antwoord was: wees welkom, wij vangen je op.

En nu zijn we meer dan dertig jaar later en opnieuw wordt ik opgevangen. Heel direct staat er zo iemand

klaar om mij fysiek op te vangen als ik van dit spreek gestoelte afstap en mijn benen me niet meer kunnen dragen.

Maar er staat nog iemand klaar om mij binnenkort op te vangen. Iemand aan wie wij in deze kerk de naam Jezus hebben gegeven. Maar dat is onbelangrijk, hoe gek dat ook klinkt. Dat is mensentaal en onmachtig. Noem het Mohammed. Boeddha. Moeder aarde, de gehoornde god. Het is allemaal niet zo belangrijk. Het is allemaal mensentaal en die is in alle gevallen ontoereikend en onvolkomen.

Waar het om gaat in het leven is dat we beetje bij beetje in staat zijn om onze eigen verwonding en de verwonding van een ander te zien, te herkennen en te accepteren.

Alleen om vanuit leven met verwonding, met pijn, verdriet. Geef het elke naam die je maar wil. Om vanuit die verwonding ons leven stukje bij stukje op te bouwen. En dat doe je niet in een paar dagen of weken of zelfs jaren. Daar heb je vaak een heel leven voor nodig. Om je eigen wonden te laten helen en voorbij jouw rugzakje, jouw tekortkomingen, jouw onvermogen te groeien naar de mens die je vanaf het allereerste moment van leven hebt moeten zijn.

Geloven gaat niet over regeltjes. Over evangeliseren zoals Willibrordus deed. Geloof alleen in mijn geloof en geen enkel ander geloof. Ik hak jouw heilige boom om.

Geloven gaat uiteindelijk over geloven in maar één enkel ding. Geloven in jezelf. Dwars door alles heen. Geloven dat je mag zijn wie je bent. Geloven dat jij niet slechter of anders bent dan een ander.

Natuurlijke hebben we allemaal onze eigen rugzak. Onze eigen heuvels en drempels en frustraties. Natuurlijk zijn we allemaal zondaars zegt de Bijbel.

Ik durf hier hardop te zeggen dat inderdaad zoals de Bijbel zegt: niemand zonder zonde is. Dat we allemaal geheime dromen hebben. We allemaal mensen hebben verwond in ons leven. We allemaal haatdragend zijn geweest. Dat we anderen hebben uitgesloten in plaats van op te vangen. Maar vaak alleen maar omdat we onszelf hebben uitgesloten. We niet konden leven met onszelf, onze rugzak, ons verleden of onze toekomst.

Met al mijn gewicht. Met al mijn geschreeuw en al mijn wonden ben ik mijn hele leven op zoek geweest naar iemand die het aandurfde om mij op te vangen.

Deze kerk heeft mij opgevangen. Ondanks al dat schreeuwen en al dat huilen en al dat drama wat bij een Drama Queen hoort. En jullie hebben mij tijd gegeven om te groeien, om langzaam te worden wie ik heb moeten zijn.

Niet uit geloofsverplichting of uit winstbejag of uit bekeringsijver maar gewoon uit menselijkheid in het weten, bewust of onbewust, dat mijn weg ook jullie weg is. Want we zijn allemaal gewond, we zijn allemaal ergens een beetje verneukt.

Gaat geloof over regeltjes, nee. Gaat geloof over waarheid, nee, Gaat geloof over wetten, over moeten, nee. Gaat geloof over God. Zelfs op die vraag durf ik nee te zeggen. Geloof gaat over de moed van mensen om iemand op te vangen.

Alleen dan kan je tot het inzicht komen dat er een God is die klaar staat om jou, in je grootste naaktheid, je ziel wanneer je lichaam gestorven is op te vangen.

Geloof in wat dan ook gaat over het opvangen van elkaar. Het overwinnen van verschillen. Het voorbij de grote bek van een ander kijken en de verwonding zien. De pijn, het zoeken, de angst, de vertwijfeling.

Kijken voorbij de werkelijkheid die wij als absolute waarheid ervaren maar het beslist niet is.

Zijn wij dan allemaal zielig. NEE, verre van dat. Zielig zijn heb ik geleerd is alleen maar drama. En als Drama Queen ben ik daar dus uitzonderlijk goed in.

Zijn wij dan allemaal verdoemd. Nee, geen van allen. Dat was nu precies van Willibrordus met al zijn onvermogen probeerde duidelijk te maken aan wat hij de heidenen noemde. Wij zijn niet verdoemd. Wij zijn gewoon mensen die struikelen, die worstelen, die pijn hebben, die gewond zijn en die af en toe, en in mijn geval wat vaker, gewoon een ongeloofelijke grote bek hebben. Om al dat andere te verbergen. Om niet te laten zien dat je basis emotie gewoon bang zijn is.

Ik heb de onvoorstelbare genade mogen ervaren dat je niet bang hoeft te zijn. Ben ik dan nu niet langer bang? Natuurlijk ben ik nog steeds bang. En heb ik nog steeds een grote bek. Dat verandert niet. Dat is zo ingesleten dat, dat nu eenmaal mijn houding is. Het gaat niet langer om mijn bang zijn maar om mijn acceptatie dat ik hoe graag ik ook zelfstandig en stoer en groot en zelfredzaam ben, ik maar een ding echt nodig heb in het leven en in de dood. Iemand die klaar staat om mij op te vangen.

Ik sta hier vandaag op dit preekgestoelte om daar vanuit mijn hart, vanuit het diepste van mijn gewonde zelf van te getuigen. Er staat iemand klaar om mij op te vangen.

Zoals ik al zet: letterlijk op dit moment als het mij niet lukt om zelfstandig van het spreekgestoelte af te stappen, maar er staat ook iemand klaar om mij op te vangen als ik binnenkort deze vorm van leven los moet laten.

Is sterven eng: JA. Is sterven moeilijk: Ja. Is sterven fijn: nee, ik wil niet dood, maar ik ga helaas wel dood. Is sterven het einde. NEE!! Hij, Zij, Het staat klaar om mij op te vangen.

Even echt heel eerlijk: maakt dat het stervensproces makkelijker? Ik weet niet of ik die vraag oprecht kan beantwoorden. Sterven is het meest moeilijke, het meest pijnlijke wat we kunnen doen.

Het is het ultieme loslaten van alles, van al je bagage, van alles wat je bereikt hebt in dit leven. Van allen waar je van gehouden hebt of stiekem naar verlangt hebt.

Het is het afscheid nemen van alles wat je opgebouwd hebt, wat je verzameld hebt. Wat je bereikt hebt. Van alles wat je uiterlijk bent of gedaan hebt.

Sterven is onbeschrijfelijk moeilijk en intens verdrietig. Ik sta echt niet te juichen. Maar na meer dan dertig jaar van mensen leren kennen binnen en buiten deze kerk die het aandurven om een schreeuwende Drama Queen met overgewicht, met een mega rugzak, met een drugs en drankprobleem, met een afwijkende gender, met meer problemen en angsten en onzekerheden dan je kunt bedenken, op te vangen, gewoon uit geloof in elkaar. Niet zozeer door het geloof in één of andere godheid maar door het geloof in elkaar begrijp ik vandaag eindelijk de ware betekenis van het woordje hoop. Dat geloof in elkaar het beste bewijs is van het bestaan van God.

Ik zou willen zeggen, mocht je in een verlaten moment nog eens aan me denken, doe het niet; neem een stevige borrel en vier je eigen leven. Draai de volgende ochtend, ondanks de hoofdpijn, je hoofd om, om te kijken of er iemand naast je staat die er om schreeuwt om opgevangen te worden. Of er iemand naast je staat die bereidt is om jou op te vangen.

Ik zeg jullie met alles wat ik in me heb: je zult je verbazen. Er staat daadwerkelijk iemand klaar om je

in het ultieme moment op te vangen. Maakt niet uit welke naam Hij, Zij of Het voor jou heeft.

Dat waaruit het leven is ontstaan, waaruit jullie en ik in de kern van ons zijn, zijn ontstaan, staat in dat ultieme moment klaar om ons op te vangen.

Wees gezegend. AMEN